

at hvis den højtærede Undervisningsminister havde et blot overfladisk Kendskab til, hvad der præsteres af disse tyske Scener i Retning af Repertoiremængde og Udførelse, vilde jeg være ganske sikker paa, at den højtærede Minister ikke i mindste Maade vilde tillade sig at sammenstille det med, hvad der ydes af det kongelige Teater; thi jeg kan forsikre Ministeren om, at det, som der præsteres her fra dansk Side, vilde man overalt i Tyskland betragte som Dovenskab i Sammenligning med, hvad saadan et større tysk Teater præsterer, og det vel at mærke ikke blot paa den dramatiske Kunsts Omraade, men ogsaa paa Operaens Omraade. Hvis man ser, hvad disse tyske Statdtteater leverer af Operaopførelse, vil man hurtigt se, at der arbejdes i et ganske andet Tempo end hos os, ogsaa ofte kan man sige med større Dygtighed.

Dernæst skal jeg omtale en Bemærkning, som er kommet igen gentagne Gange, og som den højtærede Minister syntes at lægge stor Vægt paa, nemlig denne, at hvis man kunde borteliminere de to Kunstarter, Opera og Ballet, vilde der være Mulighed for at bringe Underskuddet ned. Den højtærede Minister udtrykte sig endogsaa saaledes, at han talte om vedblivende eventuelt Underskud, naar det kongelige Teater kun blev Holbergs Scene i snævrere Forstand, det vil sige kun dramatisk Teater. Jeg maa sige, jeg staar saaledes, at jeg kunde ønske alvorligt at ramme en Pæl igennem den Paastand. Thi det er mig ganske klart, at hvis Teatret eventuelt skulde borteliminere de to Kunstarter og kun skulde være Scene for dramatisk Skuespil, saa maatte man stille store Krav til, at denne Scene gav et klækkeligt Overskud. Naar man her giver et Teater baade en Bygning af den Art, som denne Bygning er, og med det Indhold, som dertil hører, det vil sige alt, hvad der fra gammel, gammel Tid er opsparet fra disse Masser af Teaterforestillinger, som der har været, af Garderobe og Kulisser, og Teatret dertil har et Repertoire, som delvis er monopoliseret for det, saa manglede det bare, at det ikke skulde kunne bære sig under de Vilkaar. Alle er klare over, at den dramatiske Kunst med de Privilegier, som det kongelige Teater har i Kraft af det gode Repertoire og de nævnte rent materielle Fordele, bør kunne bære de daarligt stillede Kunstarter oppe, det vil sige de Kunstarter, der maa være betydeligt kostbarere, fordi de som Balletten kræver en Skole og anden Undervisning og som Operaen maa have et dobbelt Personale at operere med, baade Kapel og Sangere.

Den Paastand imponerer mig derfor ikke. Jeg vil mene, at det er ganske urigtigt at sige, at i saa Tilfælde vil der efter al Sandsynlighed ogsaa blive Underskud.

Endvidere bragte Ministeren Radioen paa Tale i denne Sag. Jeg er ikke ganske klar paa, om jeg har forstaaet Ministeren paa dette Punkt. Hvis det er Ministerens Mening, at man, som det blev udtrykt, skal betale for de Varer, man faar, saa er det et Standpunkt overfor Radioudsendelse, som jeg meget vel kan godkende; men hvis det skal være Meningen, at Medlemmer af Radioforeningen, saaledes som nu, for 10 Kr. om Aaret skal siddende hjemme i deres Stuer, hvad enten de bor i Jylland eller ude paa Sjælland eller i Omegnen af København, kunne faa samtlige Udsendelser af Operaer for disse 10 Kr. vil jeg sige, at saa kan vi pakke sammen, for saa er det givet, at under de Omstændigheder vil der ikke komme en Kat i Teatret udover ganske enkelte, som er meget interesserede i at være med til, om jeg saa maa sige, Urpremièren paa selve Stedet. I saa Tilfælde maa man hellere gøre, som Radioorkestret i Øjeblikket gør, holde sine Opførelser et Sted, hvor ingen er til Stede, og derfra lade dem blive udsendt. Men det mener jeg kan ikke være Ministerens Mening. Hvis den højtærede Minister derimod opretholder Synspunktet Penge for Varer, er det muligt, at Radioen kan blive en saadan Hjælp for Teatret, at der kan være Tale om det, som han sagde.

Dernæst udtrykte Ministeren sig saaledes, at det gjaldt om at se sig om efter en Leder. Ja, det er jo noget af et Løfte. Jeg anerkender naturligvis, at Ministeren er klar over dette, at det gælder om at se sig om, men jeg vilde gerne have en noget stærkere Udtalelse fra Ministeren, for nu har gennem mange Aar Ministre siddet og set sig om efter en Leder, og undertiden har Resultatet af dette Udsyn ikke været det herligste for Teatret. Spørgsmaalet er imidlertid dette: er den nuværende Leder saaledes, at han kan blive ved med at have den Stilling stadigvæk et Aar endnu, som han har haft den, uden at Ministeriet vil gribe ind?

Den højtærede Minister sagde — det var vistnok direkte henvendt til mig —, at han ogsaa var imod, at Ministeriet greb for meget ind overfor Teatret, men han synes jo, at jeg netop stillede Krav om, at han skulde gribe for meget ind. Nej, jeg kan ganske slutte mig til, hvad det ærede Medlem Hr. Rode sagde. Meningen er, at nu da Misèren er der og skal afhjælpes, maa der gribes ind fra den Myndighed, der har